

Βρυσανάκη Μαρία

ΘΕΟΙ
και
ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Βιβλίο 1^ο

Η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:
Μανώλης Σιμιτσάκης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
Βασίλης Α. Υψηλός, Εκδόσεις ΛΥΚΟΦΩΣ

ISBN: 978-618-5095-59-8

Copyright © 2017

Βρυσανάκη Μαρία

Απαγορεύεται η ολική ή μερική αναδημοσίευση του έργου, καθώς και η αναπαραγωγή του με οποιοδήποτε μέσο, χωρίς σχετική άδεια του συγγραφέα.

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ζαλόγγου 6 - 10678, Αθήνα

Τηλέφωνο: 2103803310

e-mail: info@likofos.gr - www.likofos.gr

Στα αδέρφια μου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1

Αισθάνθηκα τον φόβο της πριν ακούσω τους λυγμούς της. Ο πανικός της ζωντάνευε μέσα μου κάθε φορά που ένιωθα να σφίγγει με αγωνία την παλάμη μου. Τα μαυρισμένα νύχια της έσκιζαν το δέρμα μου, αφήνοντάς μου πληγές.

Πονούσα, αλλά δεν τολμούσα να διαμαρτυρηθώ.

Το σώμα της είχε γείρει επάνω μου, στηριζόταν ανάμεσα σ' εμένα και τον τοίχο. Η βρωμερή της ανάσα έσκαγε στο μάγουλό μου, ακουγόταν κουρασμένη, βαριά και ασθενική, υπενθυμίζοντάς μου τον έντονο πόνο που της προκαλούσε κάθε μακρόσυρτη και καταναγκαστική από μέρους μου κίνηση να προχωρήσουμε.

Τα βήματά της όμως παρέμεναν αργά και τα πέλματά της σέρνονταν στα χώματα. Στην ουσία, δεν προχωρούσε σχεδόν καθόλου. Με το ζόρι ακολουθούσε τον δικό μου, σταθερό βηματισμό.

Και συνεχώς μέναμε πίσω. Καθυστερούσαμε.

Πίεσα τα χείλη για να μη βρίσω. Εκνευριζόμουν τόσο μαζί της, όμως δεν μπορούσα να της μιλήσω άσχημα. Τώρα πια καταλάβαινα, όσο κι αν δεν ήθελα να το παραδεχτώ.

Η Έμιλυ βρισκόταν ένα βήμα πριν από το τέλος.

Το χειρότερο όμως ήταν άλλο.

Εγώ.

Φοβόμουν περισσότερο από εκείνη και, διάολε, δεν μου άρεσε καθόλου αυτό το συναίσθημα. Η ανάσα μου δεν ήταν κοφτή, ούτε γρήγορη, όπως της Έμιλυ. Είχα σταματήσει τελείως να αναπνέω. Πού και πού, άκουγες μόνο τον λαιμό μου να καταπίνει ξερό σάλιο. Τα μάτια μου είχαν ανοίξει διάπλατα, λες και έτσι θα έβλεπαν καλύτερα μέσα στο σκοτάδι όπου περπατούσαμε.

Δεν ήξερα πού στα κομμάτια βρισκόμασταν. Γύρω βρωμούσε χώμα και λάσπη. Τα τοιχώματα του τούνελ, ή ό,τι κι αν ήταν αυτό που διασχίζαμε, έμοιαζαν υγρά και άφηναν μία αίσθηση πηχτής μάζας που κολλούσε στα ακροδάχτυλά μου. Φέρνοντάς τα στη μύτη, η μυρωδιά ανακάτεψε τα σωθικά μου. Απαίσια, ένα είδος λάσπης και...

Συνοφρυώθηκα αηδιασμένη και έκανα απότομα πίσω. Δεν ήθελα ούτε να σκέφτομαι τι μπορεί να ήταν. Σκουπίστηκα βιαστικά στη φόρμα μου και απομακρύνθηκα όσο μπορούσα από τον τοίχο που έδειχνε να απλώνεται κατά μήκος όλου του τούνελ που διασχίζαμε.

Είχαμε πέσει κάπου, αυτό θυμόμουν. Το έδαφος να χάνεται κάτω απ' τα πόδια μας και η γη να μας ρουφάει μέσα της. Παγιδευτήκαμε σε αυτήν την αναθεματισμένη δοκιμασία. Η Έμιλυ κι εγώ. Μόνες.

Για πρώτη φορά ένιωσα τόσο έντονα ότι αυτό ήταν, τώρα θα πεθάνω. Και δεν ήθελα να πεθάνω. Όχι, γαμώτο, δεν ήθελα!

Ηλίθια! Σύνελθε ηλίθια! Πρέπει να προχωρήσεις. Πρέπει να είσαι δυνατή.

Πήρα μια ανάσα. Έπρεπε να ηρεμήσω.

Ανάσα ξανά.

Σκέφτηκα τον Λαζάρ. Τι είχε πει; Όλα καλά. Όλα καλά.

Ανάσα πάλι.

Όλα καλά. Όλα καλά.

Όμως δεν μπορούσα, γαμώτο! Όσο κι αν προσπαθούσα να φέρω στον νου μου τα λόγια που πρόφερε ο Λαζάρ στο αυτί μου τη στιγμή της μεταφοράς μας εδώ, καμία καθησυχαστική σκέψη δεν με έκανε να νιώσω καλύτερα, να πάρει! Ήθελα να το βάλω στα πόδια, να φύγω από 'δω αμέσως, να τρέξω, να βρω αυτήν την καταραμένη έξοδο και να βγω έξω, να βρω τους άλλους. Τώρα! Αλλά δεν γινόταν, διάολε. Δεν μπορούσα να παρατήσω την Έμιλυ. Όμως ούτε και να μείνω εδώ ήθελα.

Κι άλλη ανάσα. Κι άλλη. Κι άλλη.

Και ένα κλαψούρισμα από την Έμιλυ.

Στάθηκα απότομα μπροστά της ανακόπτοντας την πορεία της και έσφιξα τα μπράτσα της με τόση δύναμη, που ένιωσα το εύπλαστο δέρμα της να προσαρμόζεται στο καλούπι της παλάμης μου.

«Έμι!» είπα αγχωμένη και την ταρακούνησα ανεξέλεγκτα, χωρίς να υπολογίζω για εκείνα τα δευτερόλεπτα την ήδη επιβαρυσμένη κατάσταση του σώματός της και τα βαριά τραύματά της. «Έμι, άκουσέ με» επανέλαβα μέσα από τα σφιγμένα μου δόντια, έχοντας στραγγίξει πλέον από κάθε γραμμάριο υπομονής. «Όλα θα πάνε καλά. Πάμε επιτέλους!»

Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά.

«Με... Μέγκαν...» τραύλισε συλλαβιστά το όνομά μου, ενδιάμεσα από τους απανωτούς λυγμούς που την έπνιγαν. Η φωνή της ακούστηκε σαν θρήνος. Κι εκείνη καταλάβαινε τη δύσκολη κατάστασή της.

«Μη φοβάσαι» την πρόλαβα.

«Εσύ;» Τα ρουθούνια της ρούφηξαν τις μύξες που έτρεχαν στο στόμα της και ένας ακόμα λυγμός τράνταξε την πλάτη της.

«Εσύ δεν φοβάσαι;»

«Όχι» είπα κοφτά. Με το ζόρι ακούστηκα και αυτό, γιατί έλεγα ψέματα. Απλώς ήλπιζα ότι μέσα στον πανικό της δεν θα καταλάβαινε τη δική μου αγωνία. Ήλπιζα ότι ακουγόμουν πειστική. «Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα» απάντησα, παριστάνοντας τη θαρραλέα. «Το ίδιο κι εσύ. Πρέπει να συνεχίσουμε τώρα, οι άλλοι θα περιμένουν».

«Κ... κι αν έφυγαν; Θα μας παράτησαν».

Ο τρόμος έσφιξε το στομάχι μου καθώς άκουγα από το στόμα της τα λόγια που εγώ αρνιόμουν να ξεστομίσω, μήπως ο φόβος τούς δώσει σάρκα και οστά, και για πρώτη φορά ευγνωμονούσα το σκοτάδι, που πάντοτε μισούσα, επειδή τώρα δεν άφηνε τις αντιδράσεις του προσώπου μου να φανερωθούν στην Έμιλυ.

«Θα... θα νομίζουν ότι χαθήκαμε» συνέχισε η Έμιλυ. «Ότι σκοτωθήκαμε. Ο Λαζάρ... ο Λαζάρ είχε πει...»

«Σταμάτα» την προειδοποίησα.

Κρατήθηκα να μην της φωνάξω να το βουλώσει, να πάψει να με γεμίζει αμφιβολίες επιτέλους. Αλλά δυστυχώς ήταν αργά, το κακό είχε γίνει. Οι σκέψεις που πάσχιζα να κρύψω σε μια άκρη του μυαλού μου ούρλιαζαν τώρα σαν σειρήνες στ' αυτιά μου. Μήπως... Μήπως όντως οι άλλοι έφυγαν; Μήπως η Έμιλυ είχε δίκιο και μας παράτησαν; Πώς μπορούσα να είμαι σίγουρη ότι μας ψάχνουν μετά απ' όσα έγιναν εκεί έξω; Και ο Ρόναλντ; Μετά απ' όσα μας είπε, ήταν πολύ πιθανόν να...

Ξεροκατάπια.

Μήπως συνέχισαν χωρίς εμάς; Μήπως μας άφησαν πίσω; Μήπως μας ξέγραψαν; Μήπως...

Όχι, όχι, σταμάτα. Σταμάτα να σκέφτεσαι έτσι!

Τρέκλισα και τίναξα το κεφάλι μου δεξιά κι αριστερά, με την ελπίδα να ταρακουνηθεί και το μυαλό μου μαζί.

«Όχι, αποκλείεται» απάντησα τελικά, αν και το στήθος μου βρισκόταν στα πρόθυρα της έκρηξης από τις αμφιβολίες που συνωστίζονταν εκεί. «Θα ψάξουν να μας βρουν, γι' αυτό πρέπει να προχωρήσουμε».

Η Έμιλυ άφησε έναν αναστεναγμό παραίτησης.

«Πέντε λεπτά μόνο» με ικέτευσε. «Να κάτσουμε πέντε λεπτά».

Ήταν η σειρά μου να αναστενάξω. Το τελευταίο που ήθελα ήταν να καθυστερήσουμε κι άλλο. Ήμασταν ήδη πίσω. Κι εδώ μέσα ήταν τόσο στενά. Τόσο σκοτεινά, όπως τότε, στην ντουλάπα.

Την ντουλάπα.

Οι παλμοί μου εντάθηκαν σε εκείνο το δευτερόλεπτο που η μνήμη μου ανακάλεσε τη στενάχωρη και κλειστοφοβική αίσθηση του εσωτερικού της ντουλάπας. Δεν άντεχα. Έπρεπε να βγω έξω. Να βγω έξω!

«Πέντε λεπτά. Σε παρακαλώ» ψέλλισε η Έμιλυ και έσφιξε όσο μπορούσε το χέρι μου, σαν να διαισθανόταν τους ενδοιασμούς μου. «Σε παρακαλώ».

«Εντάξει» αναστέναξα ανίκανη να της αρνηθώ. Κρατήθηκα να μη ρίξω γροθιά στον σιχαμερό τοίχο. Θα άντεχα. «Πέντε λεπτά».

Η ανάσα της Έμιλυ σταθεροποιήθηκε, καθώς ένιωσε ανακούφιση. Τη βοήθησα να καθίσει και, μ' ένα πονεμένο βογκητό, γονάτισα πλάι της. Αμέσως μια αίσθηση χαλάρωσης απλώθηκε στο σώμα μου, ακόμα κι έτσι όμως ήμουν σε θέση να νιώσω τις έντονες διαμαρτυρίες του ίδιου μου του εαυτού, σιωπηλές και μη. Το στομάχι μου που ούρλιαζε, ζητώντας απεγνωσμένα μία μικρή ποσότητα φαγητού, ή έστω μερικές σταγόνες νερού. Τους μύες των ποδιών μου που φλέγονταν από την πολύωρη πεζοπορία. Τις κλειδώσεις του κορμιού μου που έτριζαν σαν σκουριασμένες μηχανές όταν επιχειρούσα να μετακινηθώ.

Η μάχη με είχε εξαντλήσει.

Το κεφάλι μου υπέφερε από φρικτούς πόνους. Η πληγή μου ήταν ακόμα ανοιχτή και το αίμα παρέμενε ξεραμένο και κολλημένο σε ένα μάτσο τρίχες, μπερδεμένες μεταξύ τους.

Το σώμα μου μουδιασμένο από το κρύο. Έτριβα τα χέρια μου και όποιο σημείο μπορούσα πάνω μου για να ξεσταθώ, αλλά μάταια. Η αδιόρατη θερμότητα που είχε τυλίξει την παλάμη μου, για όση ώρα με έσφιγγε η Έμιλυ εναγωνίως, είχε σβήσει πλέον και τώρα ήμουν πιο κρύα και από τα πηχτά και γεμάτα υγρασία τοιχώματα του τούνελ.

Ο θάνατος πλησίαζε και ήταν αναπόφευκτος. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να αλλάξω την κατάσταση.

Ήθελα να βάλω τα κλάματα.

Δεν έπρεπε. Δεν έπρεπε να αφήσουμε τον Ρόναλντ να το κάνει. Δεν έπρεπε να πολεμήσουμε.

Εγώ έφταιγα. Εγώ τα ξεκίνησα όλα. Τι διάολο μ' έπιασε και ήρθα εδώ; Τι το 'θελα η ηλίθια; Αντί να το σκάσω, βρέθηκα περισσότερο χωμένη στα σκατά.

Κι όμως, μέχρι προχθές η ζωή μου ήταν φυσιολογική. Όσο φυσιολογική μπορούσε να θεωρηθεί αυτή η ζωή δηλαδή. Τουλάχιστον, βρισκόμουν ακόμα στα Βραχώδη Όρη της βορειοδυτικής Αμερικής, στην ακαδημία του Κορβίνιους, που χτίστηκε το 2040, πενήντα οχτώ χρόνια πριν.

Η πρώτη ώρα προπόνησης για τους μαθητευόμενους είχε μόλις τελειώσει και, ενώ όλοι οι Ρεμόρ βρίσκονταν στα αποδυτήρια για να κάνουν το συνηθισμένο τους ντους ή να αλλάξουν τα γεμάτα ιδρώτα ρούχα, εγώ προτίμησα να εκμεταλλευτώ τα ελάχιστα λεπτά ελευθερίας μου μέχρι την επόμενη προπόνηση, μένοντας λίγο παραπάνω στην αίθουσα για μερικά επιπλέον χτυπήματα στον σάκο χωρίς να με βλέπουν. Τίποτα δεν μπορούσε να συγκριθεί με αυτήν την απόλαυση!

Χέρι στον αέρα και γροθιά. Ανάσα βαθιά σε εκείνο το δευτερόλεπτο που μου απομένει μέχρι την επόμενη επίθεση. Πόδι ψηλά και χτύπημα. Ανάσα διπλά βαθιά. Και χτύπημα ξανά. Πιο δυνατά. Και πάλι από την αρχή. Και ξανά και ξανά και ξανά. Από ένα σημείο κι έπειτα, ένιωθα πως χτυπούσα εκείνον και οι γροθιές μου διπλασιάστηκαν σε ισχύ. Ο σάκος άρχισε να στραπατσάρεται.

«Άουτς. Δεν θα ήθελα να ήμουν στη θέση αυτού που σε τσάντισε».

Το χέρι μου σταμάτησε απότομα λίγο πριν βρει το στόχο του και ξαφνιασμένη στράφηκα προς τη φωνή. Δεν περίμενα να τον ακούσω εδώ. Πίσω μου βρισκόταν ο Τζέσε Λαζάρ.

Ξίνισα τα μούτρα αντικρίζοντας τα όμορφα και εκνευριστικά, αντιπαθητικά δικά του. Μελαχρινός, απόχρωση σπάνια για Λερόιλ, με μόνιμα στυλιζαρισμένα μαλλιά. Και πόση αδυναμία είχα στους μελαχρινούς! Υπήρχαν ένας σωρός ωραία αγόρια στην ακαδημία για να περάσεις την ώρα σου, αλλά κανείς δεν τον έφτανε σε ομορφιά. Με τους άλλους φλερτάρεις απλώς για να φλερτάρεις. Με τον Τζέσε φλερτάρεις με την ελπίδα να καταλήξετε κάπου γυμνοί, αν δεν σιχαίνεσαι τους Λερόιλ.

Αμέσως μου χάρισε ένα από εκείνα τα χαμόγελα που γοήτευαν όλα τα κορίτσια της ακαδημίας, σε μία προσπάθεια να μαλακώσει με τα κολπάκια του την ψυχρή μου έκφραση. Η απόλαυση όμως δεν τελείωνε εκεί. Όσο ακαταμάχητο ήταν το πρόσωπό του, άλλο τόσο ήταν και το σώμα του. Ψηλός, γύρω στο ένα κι ενενήντα ύψος, και μυώδης, περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε για Λερόιλ. Το ηλιοκαμένο του δέρμα, γονιδιακό χαρακτηριστικό των Λαζάρ, έδενε αρμονικά με τα μελανά μαλλιά και μάτια του και τον έκανε να μοιάζει περισσότερο με Ρεμόρ, παρά με Λερόιλ. Με δυο λόγια, ήταν ο ορισμός του καυτού αρσενικού.

Πάνω απ' όλα όμως ήταν Λερόιλ. Αυτό δεν έπρεπε να το ξε-

χνώ. Μπροστά μου είχα έναν μισητό Λερόιλ. Του έριξα λοιπόν ένα αδιάφορο βλέμμα με την άκρη του ματιού μου και γύρισα ξανά στον σάκο, χτυπώντας με περισσότερη μανία αυτή τη φορά. Η μακριά αλογοουρά μου χόρευε στον αέρα με κάθε άλμα του σώματός μου και χαστούκιζε τα μάγουλά μου.

«Ποιος σε εκνεύρισε τόσο πολύ, μωρό μου;» ρώτησε άνετος, με τη γνωστή αλαζονεία που συνόδευε τα λόγια του. Από τον τόνο της φωνής του όμως, καταλάβαινα ότι είχε κιόλας τσαντιστεί. Άλλωστε, σε κανέναν δεν αρέσει να τον αγνοούν, πόσο μάλλον σε έναν κακομαθημένο, βασιλικό γόνο.

Γέλασα από ικανοποίηση, μέχρι που ο Τζέσε βρέθηκε δίπλα μου σε κλάσματα δευτερολέπτου και μου άρπαξε το χέρι, λίγο πριν αυτό βρει τον στόχο του στον σάκο. Τα χαμόγελα πήγαν περίπατο. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα μόνο τσαντίλα. Δεν τον ήθελα κοντά μου. Ήταν βασιλικός Λερόιλ. Ήταν συγγενής του βασιλιά, ανιψιός του, άρα εχθρός για 'μένα. Τον μισούσα, όπως μισούσα κι εκείνον.

Έκανα να τραβηχτώ, αλλά η παλάμη του με κρατούσε σφιχτά.

Ο Τζέσε με κοίταξε νευριασμένος και έσμιξε τα φρύδια. Έτσι ήταν ακόμα πιο ωραίος.

«Άσε με» γρύλισα με τα δόντια μου σφιγμένα. Πάλευα μέσα μου να κατευιάσω την ανάγκη να τον χτυπήσω, γνωρίζοντας ότι θα πλήρωνα ακριβά αν τολμούσα να σηκώσω το ταπεινό χέρι μου επάνω σε έναν βασιλικό Λερόιλ.

«Τι θα έλεγες για έναν μικρό γύρο;» με ρώτησε γεμάτος αυτοπεποίθηση. «Οι δυο μας».

«Μπα;» ρώτησα τσαντισμένη κι αποτραβήχτηκα βίαια, σημαδεύοντας με επιφανειακές γρατζουνιές τον βραχίονά μου από τα φρεσκοκομμένα νύχια του. «Από τότε ένας Λερόιλ ξέρει να πολεμάει; Αυτό είναι δική μου δουλειά».

«Δοκίμασέ με» είπε και χαμογέλασε ξεχειλώνοντας μόνο τη μία πλευρά των χειλιών του, ενώ ανασήκωσε και το αντίθετης πλευράς φρύδι.

Η πρόκλησή του ήταν ξεκάθαρη και, παρότι λυπόμουν να γεμίσω μελανιές το όμορφο πρόσωπό του, φλέρταρα με την ιδέα να τον δω να πονάει, κυρίως από τα δικά μου χέρια. Έπρεπε να πάρει ένα μάθημα που τόλμησε να τα βάλει μαζί μου, ο ψωνισμένος.

Έπιασα από τον πάγκο με τον εξοπλισμό ένα ζευγάρι γάντια, από αυτά που οι Ρεμόρ χρησιμοποιούσαμε στις προπονήσεις, και το πέταξα στα πόδια του Τζέσε. Η επιδεξιότητα και η ταχύτητα με την οποία τα φόρεσε με ξάφνιασαν. Το τελευταίο που περίμενα από έναν βασιλικό Λερόιλ ήταν να ξέρει σε τι χρησιμεύουν αυτά τα κατασκευάσματα, αφού ούτε από τα χτυπήματα δεν μας προστατεύαν. Περισσότερο έμοιαζαν με μαύρες γάζες.

Ο Τζέσε πρόλαβε να τυλίξει πρώτος στα χέρια του τα γάντια και μου επιτέθηκε προτού προλάβω να πάρω τη θέση μου. Ο άτιμος! Φυσικά, τον απέφυγα. Ήμουν γρήγορη, αλίμονο κι αν δεν μπορούσα να ξεφύγω από μια απλή γροθιά. Πήδηξα στο πλάι και αστραπιαία τον κλώτσησα στο στομάχι, κάνοντάς τον να διπλωθεί στα δύο.

«Κανόνας πρώτος» είπα παριστάνοντας την αυθεντία στις πολεμικές τέχνες. «Ποτέ μην τα βάζεις με έναν Ρεμόρ, ειδικά όταν είσαι Λερόιλ. Ένα-μηδέν» πρόσθεσα και χαλάρωσα το σώμα μου από την ένταση της ετοιμότητας, σίγουρη ότι τον έβγαλα εκτός μάχης.

Αλλά η χαρά μου δεν κράτησε πολύ. Η απρόσμενη επίθεσή του με προσγείωσε κυριολεκτικά και μεταφορικά και, πριν καλά-καλά το καταλάβω, βρέθηκα ξαπλωμένη στο πάτωμα μ' ένα βογκητό πόνου. Μα πού έμαθε να παλεύει έτσι αυτός;

«Κανόνας δεύτερος» αντιγύρισε ο Τζέσε το ίδιο αυτάρεσκα μ' εμένα. «Ποτέ μην υποτιμάς τον αντίπαλό σου, ειδικά όταν αυ-

τός είναι ένας Λαζάρ. Ένα-ένα» είπε και με κράτησε κάτω, ακινητοποιώντας επιδέξια τα άκρα μου, όπως μόνο ένας πολεμιστής γνώριζε. Ακόμα και το μέγεθος της δύναμής του με ξάφνιασε. Το κράτημά του απέκλειε κάθε προσπάθειά μου να ελευθερωθώ. Χέρια και πόδια κλειδώθηκαν από τα δικά του.

Μία λύση μου απέμενε για να ελευθερωθώ και παρόλο που ήξερα πως θα πονέσω, δεν το σκέφτηκα και πολύ. Τίναξα απότομα το κεφάλι και κουτούλησα τον Τζέσε στο σαγόνι για να του αποσπάσω την προσοχή. Και πρέπει να ομολογήσω, ότι η κουτουλιά αυτή ήταν αριστούργημα! Τον έκανε να πεταχτεί όρθιος και να τρεκλίζει.

Κατάπια ένα μουγκρητό και πετάχτηκα πάνω.

«Κανόνας τρίτος» είπα προσπαθώντας να κρύψω τον πόνο, αλλά δεν νομίζω να τα κατάφερα ιδιαίτερα. Τουλάχιστον, με παρηγορούσε το γεγονός ότι ο Τζέσε πόνεσε διπλά. Έτριβε μανιωδώς το σαγόνι του. Ξέχασα όμως αυτό που ήθελα να πω. Ποιος ήταν ο τρίτος κανόνας; «Ποτέ μην ξεχνάς τον πρώτο κανόνα» πέταξα τελευταία στιγμή και γέλασα.

Γέλασε κι αυτός και μου επιτέθηκε ξανά. Αυτήν τη φορά ήμουν προετοιμασμένη, το ίδιο κι εκείνος. Παλεύαμε για αρκετή ώρα προς έκπληξή μου. Οι Λερόιλ δεν ήξεραν να παλεύουν, δεν χρειαζόταν. Η μάχη ήταν δική μας δουλειά, των Ρεμόρ. Εκπαιδευόμασταν χρόνια για τον επικείμενο πόλεμο με τους ανθρώπους. Τον πόλεμο που θα μας ελευθέρωνε από τον φόβο της ύπαρξής τους. Οι Λερόιλ ζούσαν βασιλικά, προετοιμάζοντάς μας ως τον στρατό που θα τους εξασφάλιζε τη μόνιμη νίκη απέναντι στο μισητό ανθρώπινο είδος που προσπάθησε μάταια να μας ξεκληρίσει στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Η μία επίθεση διαδεχόταν την άλλη και πάντα βρισκόμασταν ισόπαλοι.

Θύμωσα. Αυτό για 'μένα ήταν προσβολή. Δεν θα άφηνα να με νικήσει ο Τζέσε Λαζάρ. Όχι αυτός! Επιτέθηκα πιο δυναμικά με ένα χτύπημα στον ώμο και άλλο ένα στο πλάι του κεφαλιού. Και ένα ακόμα στα πόδια, το τελειωτικό. Ο Τζέσε σωριάστηκε κάτω με το σώμα μου να τον καταπλακώνει για να αποτρέψει μία ακόμα προσπάθεια του να σταθεί στα πόδια του. Αυτό ήταν.

«Μήπως έχασες;» ρώτησα χαιρέκακα, ενώ παράλληλα κλείδωνα τα άκρα του για να τον ακινητοποιήσω, όπως έκανε εκείνος προηγουμένως.

Ο Τζέσε γέλασε, αδιαφορώντας για την ήττα του. Με κοίταξε με νόημα και κράτησε τους καρπούς μου τη στιγμή που έκανα κίνηση να σηκωθώ.

«Για πού το 'βαλες;» με ρώτησε πονηρά.

Καθόμουν ακόμα στην κοιλιά του, που για Λερόιλ την ένιωθα ιδιαίτερα σφιχτή, με τα πόδια μου να στηρίζονται στα γόνατα δεξιά και αριστερά από τον κορμό του και τα χέρια μου να πιέζουν το στήθος του. Ένιωθα την καρδιά του που χτυπούσε διαφορετικά από τη δική μου. Πιο αργά από των Ρεμόρ. Δεν ανέπνεε, ούτε χρειαζόταν το οξυγόνο όπως εγώ. Όσες φορές ανασήκωσε το στήθος για να πάρει ανάσα, το έκανε από συνήθεια, έπειτα από τα τόσα χρόνια που ζούσε με Ρεμόρ.

«Διακόπτω κάτι;» ρώτησε κοφτά και απειλητικά μία βαριά, αντρική φωνή. Η φωνή του Ρόναλντ Φορμπς, του αδερφού μου, που μπήκε στην αίθουσα και μας έπιασε στα πράσα. Το κέρατό μου, ήταν ανάγκη;

Ο Τζέσε κι εγώ πεταχτήκαμε πάνω ανταλλάζοντας αμήχανες ματιές.

Ο Ρόναλντ, σαν να φλεγόταν εσωτερικά, κοιτούσε επίμονα τον Τζέσε, έτοιμος να τον πλακώσει στο ξύλο. Έτσι ήταν πάντα, άγριος και απειλητικός, ικανός να τα βάλει με οποιονδήποτε. Το

αυστηρό παρουσιαστικό του, η σχεδόν δύο μέτρα και γυμνασμένη σιλουνέτα του και τα μαύρα μαλλιά και μάτια τού προσέδιδαν έναν επιπλέον τόνο ψυχρότητας, κάνοντάς τον να δείχνει ακόμα πιο απειλητικός.

Παρά τη νεαρή του ηλικία –ήταν μόλις έναν χρόνο μεγαλύτερός μου, δεκαοχτώ ετών– ο Ρόναλντ είχε κερδίσει τον σεβασμό των περισσότερων στην ακαδημία. Όλοι οι Ρεμόρ τον υπολόγιζαν, ζητούσαν και σέβονταν τη γνώμη του, ειδικά σε θέματα τεχνικών μάχης, που ήταν ο καλύτερος απ' όλους. Ακόμα και οι Λερόιλ έδειχναν να τον εκτιμούν. Πόσο μεγάλο κατόρθωμα για έναν Ρεμόρ!

«Ακόμα δεν ετοιμάστηκες;» με ρώτησε αυστηρά, ενώ συνέχισε να κοιτάζει τον Τζέσε με μάτια να έχουν μαυρίσει ακόμη περισσότερο από τον θυμό. «Το κουδούνι έχει χτυπήσει. Πήγαινε!»

Του έριξα ένα τσαντισμένο βλέμμα, αφού ήξερε πόσο μου την έσπαγε να παριστάνει τον μεγάλο αδερφό και έφυγα σαν σφαίρα για τα αποδυτήρια, ξέροντας τουλάχιστον ότι είχε δίκιο σε αυτό, είχα καθυστερήσει τραγικά. Ποιος άκουγε τις φωνές της Κίρσνερ έτσι και αργούσα πάλι στην προπόνηση.

Μπήκα στα αποδυτήρια των κοριτσιών φουριόζα και άρχισα να μαζεύω βιαστικά τα πράγματά μου.

«Ει, Μέγκαν» μου φώναξε η Έμιλυ Πάρτνερ, μία μαθητεύομενη σαν εμένα Ρεμόρ, και με πλησίασε τρέχοντας. «Έμαθες τα νέα;» Τα καστανά μάτια της έδειχναν ελαφρώς σχιστά με τα κατάρματα μαλλιά της πιασμένα σε έναν σφιχτό κότσο που τραβούσε το δέρμα της και με κοίταζαν με αγωνία.

«Ποια νέα;» ρώτησα αδιάφορα, χωρίς καν να γυρίσω να την κοιτάξω, βέβαιη ότι κάποιο κουτσομπολιό ετοιμαζόταν να μου ξεφουρνίσει και αυτήν τη φορά.

«Μα για τη δοκιμασία, φυσικά» με επέπληξε που δεν γνώριζα το καυτό θέμα της ημέρας. «Έχει βουίξει όλη η ακαδημία».

«Τη δοκιμασία;» επανέλαβα μηχανικά, ενώ συνέχισα να μαζεύω σαν τρελή τα πεταμένα εδώ κι εκεί ρούχα μου. Φόρμες και φανελάκια.

Ένας ήχος διέκοψε την κουβέντα μας. Ταράχτηκα από ένα αργό και ειρωνικό χειροκρότημα που ξεκινούσε από την άλλη άκρη των αποδυτηρίων και σιγά-σιγά πλησίαζε προς το μέρος μου. Δεν χρειάστηκε να κοιτάξω για να καταλάβω από ποιον προερχόταν.

«Συγχαρητήρια καλή μου» μου είπε επικριτικά η Νάταλι Πιερς, μια ηλίθια μαθητευόμενη Ρεμόρ, μ' εκείνο το σπαστικό υφάκι ξερόλας ψηλομύτας που διέθετε. «Για άλλη μία φορά έκανες σε όλες μας μάθημα ξετσιπωσιάς».

Κατέπνιξα την επιθυμία μου να τη στείλω στον διάολο, αφού έτσι κι αλλιώς δεν θα καταλάβαινε από ανθρώπινες θεότητες. Αν ήταν να το κάνω, θα φρόντιζα να τη στείλω στ' αλήθεια, για να μάθει μια και καλή τι σημαίνει διάβολος, αν υπήρχε κι αυτός.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και προσπάθησα να δείχνω ήρεμη καθώς γυρνούσα να την κοιτάξω.

«Ευχαριστώ» απάντησα πικρόχολα. «Αλλά δυστυχώς δεν θα είμαι ποτέ τόσο καλή δασκάλα όσο εσύ».

Η Νάταλι γούρλωσε τα μάτια της.

«Ξετσίπωτη εγώ;» τσίριξε τάχα μου προσβεβλημένη, λες και δεν ήξερα τα κατορθώματά της. Όλη η ακαδημία είχε μάθει γι' αυτήν. Η Έριν, η καλύτερη φίλη της Νάταλι, την έπιασε απαλά από το μπράτσο για να την καθησυχάσει, αλλά μόλις γύρισε να με κοιτάξει, τα μάτια της οπλίστηκαν με το ίδιο μίσος που με αντιμετώπιζε πάντα η Νάταλι.

«Δεν είσαι;» ρώτησα θεατρινίστικα, παριστάνοντας τη σκεπτική. «Δηλαδή δεν τσάκωσαν εσένα οι καθηγητές να χαμουρεύεις με... Αλήθεια ποιος ήταν αυτήν τη φορά;» την ειρωνεύτηκα.

Η αίθουσα των αποδυτηρίων γέμισε με πνιχτά γέλια και ρου-

θουνίσματα από τα κορίτσια που βρίσκονταν ακόμα εδώ και παρακολουθούσαν τον καβγά.

Χάρισα στη Νάταλι ένα στραβό, γεμάτο ικανοποίηση χαμόγελο. Εκείνη με αγριοκοίταξε και βρέθηκε κοντά μου με δύο δρασκελιές, παρά το κοντό της ύψος. Εντάξει, ίσως δεν ήμουν η πιο κατάλληλη να μιλήσω για χαμηλά αναστήματα, αλλά όπως και να το κάνουμε, εγώ ήμουν ψηλότερη, έστω και μερικούς πόντους από το ένα και πενήντα πέντε που ήταν αυτή. Μερικές μελαχρινές μπούκλες έπεσαν από τον ψηλό κότσο της, μεταμορφώνοντας το πρόσωπό της σε ακόμα πιο παιδικό.

«Να 'ξερεις πόσο ανυπομονώ για τη στιγμή που θα σας πιάσουν και θα σε πετάξουν με τις κλωτσιές από εδώ» σφύριξε όλο κακία. «Να γλιτώσουμε επιτέλους από 'σένα».

Έσφιξα τα χείλη προσπαθώντας να καταπολεμήσω την ανάγκη μου να τη χτυπήσω, αλλά αυτή, σε πείσμα, πολλαπλασιάστηκε. Αυτό ήταν, αρκετή υπομονή έκανα.

«Να είσαι σίγουρη ότι θα με πετάξουν έξω, αλλά επειδή θα σ' έχω πλακώσει στο ξύλο» την απείλησα και προχώρησα μπροστά με σφιγμένες τις γροθιές.

Η Νάταλι για πρώτη φορά έδειξε να με φοβάται. Έκανε πίσω με αδέξια βήματα και, τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να σηκώσω τη γροθιά μου κατά πάνω της, η Έμιλυ μπήκε μπροστά και με σταμάτησε. Πάλι τη γλίτωσε η σκύλα!

«Πάμε να φύγουμε» μουρμούρισε η Έμιλυ και με τράβηξε απ' το μανίκι της μπλούζας μου. Τίναξα το χέρι μου κοιτάζοντας ακόμα τη Νάταλι με διαπεραστικό βλέμμα.

«Ήταν η τελευταία φορά» την προειδοποίησα. Η Νάταλι έμεινε αμίλητη. Προχώρησα μπροστά, με την Έμιλυ να ακολουθεί και να μου ρίχνει αυστηρές ματιές.

«Γιατί της δίνεις σημασία;» με κατσάδιασε όταν μείναμε μόνες.

«Μα δεν την ακούς την ηλίθια;» ξέσπασα και συνέχισα να προχωράω με την Έμιλυ πίσω μου.

«Ε και; Πρώτη φορά είναι;»

«Ακριβώς. Δεν την αντέχω άλλο. Θα της σπάσω μία φορά τη μύτη και μετά θα σταματήσει».

«Και μετά θα σε στείλουν στα κέντρα αναμόρφωσης» προσγείωσε απότομα την ονειρική φαντασίωσή μου με το ματωμένο από τα χέρια μου πρόσωπο της Νάταλι. «Αυτό θες; Να μπεις σε κέντρο αναμόρφωσης;»

Κοντοστάθηκα πίσω από την πόρτα του διαδρόμου που οδηγούσε στην κεντρική αίθουσα προπόνησης και σκυθρωπίασα. Είχα ακούσει τρομερές ιστορίες για τα κέντρα αναμόρφωσης. Όλοι μας δηλαδή. Βέβαια, κανείς δεν ήξερε αν ήταν αληθινές, αφού όσοι πήγαιναν δεν επέστρεφαν ποτέ για να τις επιβεβαιώσουν ή να τις διαψεύσουν. Εκεί στέλνονταν για να συμμορφωθούν όσοι δεν υπάκουαν στους κανονισμούς και τους νόμους του βασιλιά.

Μια φορά κόντεψαν να στείλουν κι εμένα, όταν με έπιασαν να προσπαθώ να το σκάσω από αυτήν την αναθεματισμένη φυλακή.

Όχι, σίγουρα δεν ήθελα να πάω.

Έσπρωξα μουντωμένη την πόρτα του διαδρόμου και κάθε προβληματισμός μου αντικαταστάθηκε από μουρμουρητά και ψιλοκουβεντούλες που πλημμύριζαν την αίθουσα προπόνησης. Έπιασα κάτι περίεργο στην ατμόσφαιρα. Μία ανησυχία. Ίσως και τρόμο.

Μαθητευόμενοι Ρεμόρ, αγόρια και κορίτσια, βρίσκονταν διασκορπισμένοι στην αίθουσα προπόνησης και κουβέντιαζαν μεταξύ τους. Όλοι έδειχναν ανήσυχοι. Κάτι είχε συμβεί και σίγουρα δεν ήταν ευχάριστο.

«Αυτή είναι η μεγάλη μας ευκαιρία» άκουσα τον Τζέσε να δηλώνει με ζήλο σε ένα από τα πηγαδάκια που είχαν στηθεί παραδίπλα.

«Μας;» τον αμφισβήτησε ο Ρόναλντ. «Από πού κι ως πού; Δεν έχεις καμία δουλειά μαζί μας. Δεν είσαι Ρεμόρ».

Ο Τζέσε πλησίασε αργά τον αδερφό μου και μισόκλεισε τα μάτια.

«Οι Ρεμόρ υπηρετούν τους Λερόιλ» του απάντησε υπεροπτικά λαμβάνοντας απαξιωτικά και ενοχλημένα βλέμματα από τους παρευρισκόμενους Ρεμόρ. «Διαφωνείς... Ρεμόρ;»

Τα μάτια του Ρόναλντ έμειναν στυλωμένα στη ματιά του Τζέσε και τα ρουθούνια του φούσκωσαν καθώς εξέπνεε οργισμένα. Τη συγκεκριμένη στιγμή ένιωσα πως η προσωπική τους κόντρα μεγάλωσε. Ξαν να μοιράστηκαν σε αυτό το βλέμμα και το λεκτικό υπονοούμενο κάτι μυστικό, που εμείς οι υπόλοιποι δεν καταλαβαίναμε.

Ο Ρόναλντ σφίχτηκε. Ήθελε να απαντήσει, το έβλεπα, αλλά δεν το έκανε. Παρόλα αυτά, τα σημάδια επάνω του έδειχναν ότι με το ζόρι κρατιόταν να μην αρχίσει τον Τζέσε στις γρήγορες. Μπορούσα να δω τα δόντια του να τρίβονται νευρικά, ακόμα και με κλειστό το στόμα του. Το σαγόνι του πιέστηκε προς τα πάνω και σούφρωσε. Η αριστερή γροθιά του σφίχτηκε, έτοιμη να χτυπήσει.

«Έτσι κι αλλιώς, λες μπούρδες» απάντησε αμέσως ο Ρόναλντ για να μην τον αφήσει έτσι. «Δεν έχω ακούσει τίποτα για καμία δοκιμασία. Απ' το μυαλό σου τα κατεβάζεις».

«Πρόσεχε πώς μου μιλάς» τον προειδοποίησε ο Τζέσε.

Ο Ρόναλντ αναγκάστηκε να μαζευτεί, αν και μου έδωσε την εντύπωση ότι δεν σεβόταν και τόσο τον Τζέσε, κι ας ήταν ένας από τους σημαντικότερους βασιλικούς γόνους της κοινωνίας μας.

«Συγχωρήστε το θράσος μου, πρίγκιπα Τζέσε Λαζάρ» τον ειρωνεύτηκε ο αδερφός μου «αλλά δεν έχουμε σκοπό να λάβουμε μέρος σε δημιουργήματα της φαντασίας σας. Καλύτερα τώρα;» ρώτησε κερδίζοντας χαμόγελα επιβράβευσης από τους Ρεμόρ τριγύρω του.

Αν δεν ήμουν περίεργη να μάθω τι συνέβαινε, θα γελούσα κι εγώ.

«Η δοκιμασία θα γίνει» ανακοίνωσε ο Τζέσε σε όλους με το κεφάλι ψηλά, υιοθετώντας τον αυστηρό και βασιλικό τόνο των Λερόιλ. «Όλοι το ξέρουν».

Ε, όχι και όλοι...

«Για ποια δοκιμασία μιλάτε τόση ώρα;» απαιτήσα επιτέλους να μάθω, με μία δόση ενόχλησης από τα μισόλογα που άκουγα τόση ώρα. Αν ήταν να μιλήσει κάποιος, ας το έκανε ξεκάθαρα.

Η παρέμβασή μου τράβηξε όλα τα βλέμματα επάνω μου.

«Αρκετά με τις φλυαρίες» μας διέκοψε ένας από τους προπονητές. «Πηγαίνετε στις προπονήσεις σας».

«Ναι, είχαμε μια κουβέντα εδώ» του ξεφούρνισα, ενοχλημένη που μας διέκοπτε και γύρισα ξανά στον Τζέσε με προσμονή. Με μία χειρονομία του χεριού μου, τον παρακινούσα να συνεχίσει.

«Βγες έξω, Φορμπς!» με πρόσταξε ο προπονητής.

Το πλήθος των Ρεμόρ ζάρωσε και υπάκουσε στις υστερικές φωνές του, διέλυσε το πηγαδάκι και άρχισε να αποχωρεί από την αίθουσα.

Γαμώτο. Ένα λεπτό πριν θα είχα μάθει κι εγώ αυτό που όλοι γνώριζαν. Και τώρα έπρεπε να περιμένω μέχρι το επόμενο διάλειμμα για να μάθω;

Σκατά.

«Έλα, πάμε» μου είπε η Έμιλυ και με τράβηξε προς την έξοδο.